

Nù, našemu Mirku ne vem, kako se bode danes godilo v šoli, ker ima s strijcem Zimovičem toliko posla, da se mu kar nič ne mudi v šolo, da-si ga sestra Marijca vedno opomina, naj vže pusti sneženega dedca v miru ter gre, kamor so odšli vže davno továriši njegovi.

Iv. T.

O mehurčku.

oraj čujte! Bil je mehurček in se napotil po širokem svetu. Šel je, šel nekoliko časa sam, otožno, in srečal slamico. — „Bog daj dobro srečo, mehurček!“ — „Bog daj, Bog, slamica! A kam greš, kam?“ — „Napotila sem se po širokem svetu.“ — „No, če greš po svetu, pa pojdi z menój, tudi jaz grem po svetu, pojdeva skupaj.“ —

In napotilo se je njih dvoje v božjem imenu dalje. Zabavno jima je bilo in vesel smeh se je razlegal po cesti. Mehurček se je valjal počasi dalje, a slamica je korakala ravno in se na vse strani priklanjala. Mehurček se je smijal njej, a ona njemu. Ko sta tako vže dober kos svetá prehodila, srečal ju je ogelj. — „Bog daj srečo, prijatelja!“ — „Bog daj, Bog; kam pa greš?“ — „Napotil sem se po svetu.“ — „Pa pojdi z nama, pojdemo skupaj.“ — Ogelj je bil zadovoljen in veselo so korakali dalje. Šlo je kakor po maslu in prispeli so čez dolgo časa do velike reke. Radi bi preplavali na drugo stran. Mehurčku in slamici še kako, tako; vender kaj bode sè siromakom ogljem. Temu je bilo tesno pri srei; vedel je, da se potopí, če se napoti preko reke. Začel je plakati in zdihovati, proseč prijatelja, da ga prepeljeta.

Mehurček ni hotel ničesar slišati in je preplaval hitro kakor račica na drugo stran. A slamica, bila je bolj mehkega srcá, usmilila se je oglja, vzela ga na rami in se napotila z njim preko reke. Plavala je, plavala, a ko je priplavala na sredo reke, pregorela je slamica, a ogelj cmok v vodo in se potopi. Mehurček je vse to z brega gledal in se takó smijal, da se je od samega smeha razpočil.

(Iz slovaškega prevedel J. Barlč.)

Pesen popotnega dečka.

Oj dôm preljubi, kje si tí?
Srcé po tebi hrepení;
Na tujej zemlji tù živim.
Nazaj domóv si spet želim.

Domači grički in poljé!
Vodíce ve in ve stezé!
O vas še snívam marsikdáj,
Oj da bi videl vas sedáj!

Domača vas o kje ležiš?
In dôm očetov, kje stojiš?
Moj duh vzletí še slednji dán
V naročje tvoje dôm krasán.

Prisrčno kličem vsaki čas:
Pozdravljena, domača vas!
Oj da bi mogel enkrat vsaj,
V domačo vas, nazaj nazaj!

Ko videl tebe bodem dom,
Presrečen takrat zopet bom.
Varuje naj te Bog vsigdár!
Ne zabim te nikdár, nikdár! —

Al. Sež-ov.